

Arrest

nr. 132 929 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

X

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 5 november 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2014 houdende de weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25 quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat G.-H. BEAUTHIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Syrische nationaliteit te zijn.

Op 18 september 2014 kwam zij met haar twee minderjarige kinderen aan op de luchthaven van Zaventem, komende van Turkije.

Zij was in het bezit van een Syrisch paspoort voorzien van een visum type C, afgeleverd door de Spaanse ambassade te Beirut en geldig van 4 september 2013 tot 4 september 2015.

Na een controle aan de grens in Zaventem werd bij beslissing van 18 september 2014 het visum nietig verklaard op basis van artikel 34 van de verordening (EG) nr. 810/2009 tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode.

Eveneens op 18 september 2014 werden de verzoekende partij en haar kinderen aangehouden aan de grens en er werd hen een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats ter kennis gebracht. Hierop werden zij overgebracht naar het transitcentrum Caricole.

Op 19 september 2014 diende de verzoekende partij voor zichzelf en haar kinderen een asielaanvraag in. Zij werden overgebracht naar een terugkeerwoning.

Op 25 september 2014 werd de verzoekende partij uitgenodigd voor een Dublin-verhoor.

In het kader van de Dublin III verordening werd door de Belgische autoriteiten de overname aan de Spaanse autoriteiten gevraagd.

Op 27 oktober 2014 werd door de Belgische autoriteiten een kennisgeving van stilzwijgend akkoord aan Spanje verzonden.

Diezelfde dag nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater). Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de verzoekende partij en haar kinderen in een terugkeerwoning verblijven met het oog op een overdracht aan Spanje. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Tweede middel

In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 12.2 van de Dublin III verordening.

De verzoekende partij stipt aan dat haar visum op 18 september 2014 nietig werd verklaard en dat zij het Belgisch grondgebied officieel nooit heeft betreden. Ze stelt dat een nietig verklaard visum geen gevolgen meer voor de toekomst kan ressorteren en dat zij aldus op het ogenblik dat zij haar asielaanvraag indiende niet meer in het bezit was van een geldig visum, zodat de verwerende partij geen toepassing meer kon maken van artikel 12.2 van de Dublin III verordening.

In casu wordt niet betwist dat het visum van de verzoekende partij nietig werd verklaard op 18 september 2014.

De nietigverklaring van dit visum heeft tot gevolg dat dit visum uit het rechtsverkeer is verdwenen en zoals de verzoekende partij terecht stelt zeker geen gevolgen meer voor de toekomst kan ressorteren.

Artikel 7 van de Dublin II verordening betreffende de rangorde van de criteria stelt dat het aanduiden van de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. In casu is dit tijdstip 19 september 2014.

Artikel 12.2 van de Dublin III verordening luidt als volgt:

"Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Nu het visum van de verzoekende partij op 18 september 2014 nietig werd verklaard, was zij op 19 september 2014 niet meer in het bezit van een geldige verblijfstitel en lijkt het op het eerste gezicht dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 12.2 van de Dublin III verordening.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat zij verkeerdelijk heeft verwezen naar artikel 12.2 van de Dublin III verordening en dat dit als een materiële vergissing dient te worden aanzien. Ze stelt dat de eigenlijke rechtsgrond artikel 28 van de Dublin III verordening is. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing enkel melding maakt van artikel 12.2 van de Dublin III verordening en niet van artikel 28 van de Dublin III verordening. Bovendien is artikel 28 van de Dublin III verordening geen criteria voor het aanduiden van de verantwoordelijke lidstaat. Het is nogal evident dat eerst dient nagegaan te worden op grond van welk criteria een lidstaat verantwoordelijk kan worden geacht en men pas in een latere fase een overnameverzoek kan richten tot de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht, al dan niet met de vereiste spoed. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Belgische autoriteiten in hun verzoek tot overname aan Spanje hebben aangegeven dat de

verzoekende partij nog over een geldig visum beschikte, hetgeen geenszins correct was nu dit visum reeds nietig was verklaard. Aldus beschikte Spanje niet over de juiste informatie om zich eventueel te verzetten tegen een overname. Het betoog van de verwerende partij doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van de rangorde van de criteria van de Dublin III verordening, hetgeen zij zelf uitdrukkelijk toegeeft.

Het tweede middel is ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 2. De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

In casu voert de verzoekende partij onder meer aan dat zij alleen met haar kinderen, en in het bijzonder haar zorglijdend kind naar Spanje zal worden teruggestuurd waar sprake is van een gelimiteerde toegang tot de gezondheidszorg.

In casu voegt de verzoekende partij medische stukken toe aan haar verzoekschrift waaruit blijkt dat de geraadpleegde pediatr haar minderjarig dochtertje verwijst naar een cardioloog voor bijkomende onderzoeken. Tevens voegt de verzoekende partij medische stukken toe afkomstig uit haar land van herkomst waarbij werd vastgesteld dat haar dochtertje aan hartproblemen lijdt en een chirurgische ingreep dient te ondergaan.

Nu uit de bespreking van het middel blijkt dat de verwerende partij op het eerste gezicht onterecht heeft geoordeeld dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is, is het zeer onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij aan Spanje zal worden overgedragen. Op dit ogenblik kan evenmin met zekerheid worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet naar haar land van herkomst zal worden teruggestuurd zijnde Syrië. Het is op dit ogenblik dan ook helemaal niet duidelijk of het zorglijdend kind van de verzoekende partij überhaupt toegang zal krijgen tot de vereiste gezondheidszorg. In die mate is het aangegeven nadeel ernstig.

Er is bijgevolg voldaan aan de vereisten om de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2014 houdende de weigering van binnenkomst met teruggrijping of terugleiding tot aan de grens, te schorsen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27

oktober 2014 houdende de weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU